

Warszawa, dnia 24 maja 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1042/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant sądowy Natalia Szewczak

4. przy udziale prokuratora Waldemara Basteckiego

po rozpoznaniu dnia 24 maja 2023 r.

5. sprawy J. H. syna H. i S., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9. z dnia 28 czerwca 2022 r. sygn. akt III K 982/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie na rzecz adw. P. D. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1042/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 28 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 982/21.</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. H.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) Karta karna	k.822 k.823
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty. Nie		

		były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>- mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie naruszenie art. 7 kpk poprzez:</p> <p>- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonego J. H. poprzez uznanie, że wyjaśnienia w zakresie, w którym oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów są niewiarygodne i stanowią przyjętą linię obrony podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne i konsekwentne;

- obrazę art. 174 k.p.k. polegającą na przyjęciu przez Sąd, iż jest możliwe wykorzystanie dowodu z dokumentu w postaci pism, notatek i zapisków, w szczególności z tzw. niebieskiej karty w sytuacji, gdy wobec odmowy złożenia zeznań przez E. H., N. H. i K. H. brak było dostępnego osobowego dowodu pierwotnego, czyli zeznań ww. świadków;

- obrazę art. 186 k.p.k. poprzez przyjęcie przez Sąd, iż w niniejszej sprawie była możliwość przesłuchania osób trzecich – funkcjonariusza Policji M. B. i funkcjonariusza

	<p>Policji K. M. na okoliczności, o których zeznawała E. H., która skorzystała następnie z prawa do odmowy zeznań w sytuacji, gdy obowiązuje zakaz dowodowy, co skutkowało oparciem ustaleń faktycznych o te dowody;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia poprzez ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa znęcania podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do takich ustaleń.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnej powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p>				

Na wstępie przypomnieć należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ

odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej

sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy

subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, zgodny z regułami art. 7 kpk, ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie kwestionując jego wyjaśnienia, w których zaprzeczał szeregu nieprawidłowym zachowaniom składającym się na

znęcanie i zasadnie stwierdzając jego winę. Jednocześnie Sąd Rejonowy nie dopuścił się innych uchybień, które w dodatku miały wpływ na treść orzeczenia. Nie ulega wątpliwości, że zeznania pokrzywdzonych E. H. i K. H., tak jak zeznania świadka N. H., były istotnymi dowodami w sprawie. W końcu są to osoby najbliższe dla oskarżonego, wspólnie z nim zamieszkujące, nad którymi - pokrzywdzone E. H. i K. H. - miał się znęcać. Tym samym posiadały pełną i bezpośrednią wiedzę w niniejszej sprawie. Wprawdzie w/w w postępowaniu sądowym ostatecznie skorzystały z przysługującego im prawa i odmówiły składania depozycji, co skutkowało tym, że te z postępowania przygotowawczego nie mogły być procesowo wykorzystane, jednak nie oznacza to, że były to jedyne dowody sprawstwa oskarżonego. Zeznania w sprawie złożyli przecież także funkcjonariusze

Policji M. B. i K. M.. Pierwszy z funkcjonariuszy brał udział w interwencji, od której zaczęła się niniejsza sprawa i która zakończyła się zatrzymaniem oskarżonego, przedstawiając to, co wówczas widział i słyszał. Otóż w rozmowie z pokrzywdzonymi E. H. i K. H., jak również na podstawie własnych obserwacji, dowiedział się że oskarżony wyzywał tego dnia pokrzywdzoną E. H., po czym uderzył ją w twarz. Powyższe korespondowało z jej obrażeniami, to jest zasinieniem pod lewym okiem, uwiecznionym na dokumentacji fotograficznej, również znajdującej się w aktach sprawy. Przy czym jak ustalił nie była to jedyna taka sytuacja, bo nadużywający alkoholu od kilku miesięcy oskarżony był pod jego wpływem agresywny, wyzywając, popychając, opluwając i grożąc. Zresztą zachowywał się tak również podczas interwencji, krzycząc i wyzywając pokrzywdzoną E. H..

Jednocześnie czuć było od niego silną woń alkoholu, a w mieszkaniu znajdowała się otwarta butelka wódki. Z kolei drugi z funkcjonariuszy był dzielnicowym, który wiedząc o szeregu interwencjach i niebieskich kartach, jak również uzależnieniu oskarżonego od alkoholu rozmawiał z pokrzywdzonymi, które relacjonowały mu wydarzenia w podobny sposób. Co istotne, zeznania tych osób były nie tylko spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, ale też spontaniczne, wyważone i bezstronne. Funkcjonariusze Policji nie mieli żadnego powodu, żeby składać zeznania określonej treści.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Rejonowy mógł oprzeć się na innych dowodach, oprócz w/w także wykazie interwencji, niebieskich kartach czy dokumentacji związanej z leczeniem i odwykowym i

częściowo
wyjaśnieniach
oskarżonego, choćby
wynikały z nich
tożsame
okoliczności, co
przedstawione w
relacjach
pokrzywdzonych i
świadka N. H..
W przeciwnym razie
skorzystanie z
odmowy składania
zeznań
powodowałoby
automatyczną
eliminację
pozostałego
materiału
dowodowego
niezależnie od jego
obszerności,
zawartości i
doniosłości, a w
konsekwencji do
každorazowego
uniewinnienia
oskarżonego od
popelnienia
zarzucanego mu
czynu czy czynów.
Z powyższym nie
sposób się zgodzić.
Tym bardziej, że
opacie się na
pozostałym
materiale
dowodowym nie
miało na celu
odtworzenie tych
konkretnych -
procesowych relacji
pokrzywdzonych i
świadka N. H., w
dodatku
instrumentalnego,
ale wykorzystanie
własnych
spostrzeżeń tych
osób i podmiotów.

Institucja przewidziana w art. 186 § 1 kpk nie oznacza bowiem wyłączenia możliwości przesłuchiwania osób trzecich na okoliczności, o których zeznawała osoba, która skorzystała następnie z prawa do odmowy zeznań na podstawie art. 182 § 1 kpk. Nawet gdy są to osoby nie biorące udziału w zdarzeniu i czerpiące wiedzę o nim jedynie od niej, a więc świadkowie ze słyszenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 333/13). Podnoszony zakaz dotyczy bowiem odtworzenia zeznań jako czynności procesowej. Nie ma natomiast zakazu przeprowadzenia dowodu na okoliczność prywatnych rozmów jednej osoby z innymi osobami na temat przebiegu zdarzenia, co do którego toczy się postępowanie (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 października 2006 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 216/06). Sąd Okręgowy podziela

zatem pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 10 marca 1971 r. w sprawie o sygn. akt IV KR 16/17, w którym stwierdzono, że ustawa, zezwalając osobom najbliższym oskarżonego lub pozostającym z nim w szczególnie bliskim stosunku osobistym na uchylenie się od składania zeznań w jego sprawie, nie zabrania jednocześnie korzystać z zeznań innych świadków, którzy stwierdzili okoliczności wiadome im z opowiadania wymienionych wyżej osób, oraz dokonywać na podstawie tych zeznań odpowiednich ustaleń faktycznych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy nie tylko mógł wykorzystać zgromadzony materiał dowodowy, wyłączając zeznania pokrzywdzonych i świadka N. H. złożone w postępowaniu przygotowawczym, ale był on wystarczający do

przypisania oskarżonemu winy. W tym miejscu wskazać należy, że oskarżony częściowo potwierdził swoje sprawstwo, starając się nieudolnie stworzyć pozory niedogadywania się małżonków, w którym oboje dopuszczali się wobec siebie nieprawidłowości. W postępowaniu przygotowawczym wskazał, że wyzywał pokrzywdzoną E. H., co miało miejsce, kiedy wracał do domu w stanie nietrzeźwości. Z kolei w postępowaniu sądowym, oprócz potwierdzenia w/w okoliczności, przyznał że uczęszcza na terapię związaną z uzależnieniem od alkoholu. W ocenie Sądu Okręgowego ocena jego wyjaśnień, w przeważającej mierze stanowiących próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej, a w konsekwencji zaskarżony wyrok nie budziły żadnych wątpliwości. Tak jak wymierzona oskarżonemu kara i inne rozstrzygnięcia, które sprawią, że jego postępowanie,

<p>w tym nadużywanie alkoholu, zostanie poddane próbie. Jednocześnie oskarżony nie będzie mógł się kontaktować z pokrzywdzoną E. H. i zbliżyć do niej, opuszczając wspólnie zamieszkiwany lokal, co ma na celu uniknięcie popełnienia przez niego kolejnego przestępstwa na jej szkodę w przyszłości. Czy oskarżony wykorzysta daną mu szansę i zmieni swoje postępowanie, zależy wyłącznie od niego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. H. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 1 kk i w konsekwencji uchylenie punktów 1, 2, 3, 4, 5 wyroku ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z opisanych wyżej względów podniesione przez obrońcę oskarżonego zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Podobnie było ze skorelowanymi z nimi wnioskami. Sąd Rejonowy słusznie uznał oskarżonego za winnego popelnienia zarzucanego mu czynu, a tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, żeby zmienić zaskarżony wyrok i go uniewinnić, a tym bardziej uchylić kwestionowane orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 28 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 982/21.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Sąd Okręgowy utrzymał w/w wyrok w mocy, albowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, słusznie opierając się na innych dowodach niż zeznania pokrzywdzonych E. H. i K. H., jak również zeznania świadka N. H., które odmówiły składania zeznań. Sąd Rejonowy nie dopuścił się tu żadnych uchybień, trafnie

uwzględniając depozycje świadków M. B. i K. M., którzy z racji wykonywanych obowiązków funkcjonariuszy Policji wiedzieli o zachowaniach oskarżonego i mogli je zrelacjonować. W żadnym razie nie doszło tu do obejścia zakazu dowodowego. To samo tyczyło się wykazu interwencji, niebieskich kart czy dokumentacji związanej z leczeniem odwykowym. Całość dopełniały częściowe wyjaśnienia oskarżonego, w których potwierdził niektóre z nieprawidłowych zachowań wobec pokrzywdzonej E. H.. W związku z powyższym Sąd Rejonowy dokonał także prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego i wymierzając mu odpowiednią karę. Wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II-III	Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie na rzecz adw. P. D. kwotę 1.033,20 złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za	

	<p> pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Wzięto zatem pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21, z którego wynika brak podstaw do rozdzielenia w rozporządzeniu w tym zakresie wynagrodzenia obrońców z urzędu i z wyboru. Ponadto Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Orzekł tak z uwagi na uznanie, że z uwagi na niskie dochody ich uiszczenie stanowiło by dla niego zbyt duże obciążenie. </p>	
7. PODPIS		

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika - 1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 28 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 982/21.		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana